

delse med Skolevæsenets Ordning, men jeg vil spørge; om det er rigtigt, at vi tage et saadant enkeltstaaende Spørgsmaal ud af Skolevæsenet og søge at ordne det ved en speciel Lov? Forslaget staaer endvidere i Forbindelse med Confirmationen og med Ordningen af de kirkelige Anliggender, af Friheden indenfor selve Kirkens Omraade. Det er egentlig Hovedpunktet. Men, hvis det ærede Thing nu ikke vil følge de Grundsætninger, det hidtil saa viseligt har fulgt, og hvorefter det ikke har givet sig af med Ordningen af de kirkelige Forhold, førend den ved Grundloven Kirken tilfagte Forsatning er bleven tilveiebragt, saa bør og vil det heller ikke gaae ind paa dette enkelte, de kirkelige Forhold vedrørende Punkt. Thinget har forrige Gang, da der blev opstillet en heel Række Forslag, sigtende til at have Sognebaandet, forkastet et saadant Forslag, og det vilde komme i Strid med sig selv ved nu at antage et lignende. Omendskjondt jeg ikke troer, at Forslaget i og for sig vilde være meget betænkeligt, — jeg skulde maaskee være tilbøielig til i sin Tid at stemme for noget lignende — finder jeg saaledes dog ikke, at der er Anledning for os nu til at føre denne Sag videre, efterat Thingets forskjellige Medlemmer have havt Leilighed til at komme frem med, hvad der i denne Henseende ligger dem paa Hjerte. Jeg finder, at der saameget mindre er Anledning dertil, som Lovforslaget ikke, forekommer det mig, er ganske klart. Det kaldes nemlig Udkast til Lov, ved hvilken en Bestemmelse i Anordningen om Almue- og Borger-skolevæsenet ophæves. Hvad er det for en Bestemmelse, der bliver ophævet? Jeg formoder, at det er § 25.

Er dette ikke rigtigt? (Ja). Denne Paragraph i Anordningen af 29de Juli 1814 indeholder den Bestemmelse, „at intet Barns Skolegang ophører, førend det har været til Confirmation, med mindre Barnet er 13 Aar gammelt, og tillige ved de i denne § ommeldte offentlige Overhørelser befindes at have de i § 23 befalede Kundskaber fuldkommen inde, i hvilket Tilfælde det, efter Commissionens Bestemmelse, fritages for den almindelige Skolegang, nagtet det, formedelt Alderen,

endnu ikke kan antages til Confirmation o. s. fr. Ja, jeg haaber, at den ærede Forslagsstiller ikke vredes over, at jeg ikke oplæser hele Paragraphen. (Latter). — Altsaa den nysciterede Bestemmelse, den vil man ikke have forandret, men ophævet. Det forekommer mig imidlertid, at Følgen deraf vilde blive, at man med det Samme ophævede den Frihed for Skolegang, som der i Anordningen med det 13de Aar er givet Barnet, naar det iøvrigt har vilst at have tilstrækkelig Kundskab, inod at det kun gaaer to Gange om Maanednen i Skole. Efter den ærede Forslagsstillers Forslag vilde man altsaa komme til at udvide Skolevæsenet til det 14de Aar, idet man borttager den i den nu gjældende Anordning bestaaende mildere Bestemmelse. Deraf seer man, at det ikke er saa let, saaledes at gaae hen og skrive en Lov, (Hør!) og hvor vigtigt det er, isorveien noie at overveie, hvorledes en saadan enkelt Bestemmelse forholder sig til det hele System af allerede gjældende Bestemmelser. Vel er dette Noget, som let kunde ændres, det vil jeg gjerne indrømme, men jeg troer, i Henshold til mit Anførte, ikke, at der under de bestaaende Forhold overhovedet er nogen Anledning til videre at gaae ind paa Forslaget, og at man kan indskrænke sig til, her at have ladet de enkelte Medlemmer i Thinget faae en særkommen Leilighed til at udtale sig om saa almindeligt interessante Gjenstande som kirkelig Frihed og andre dermed beslægtede Materier.

Cultusministeren: Jeg kan aldeles henholde mig til, hvad den ærede sidste Taler har yttret. Om jeg end ikke fandt nogen særdeles Betænkelse ved et Lovforslag som dette, og, om jeg endogsaa, naar der var Spørgsmaal om en heel ny Lov om Skolevæsenet, vilde stemme for en saadan Bestemmelse, saa troer jeg dog ikke, at det er tilraadeligt, at det indbragte Forslag ophøies til Lov. Slige Smaabestemmelser ere i det Hele lidet hensigtsmæssige; man river en enkelt Bestemmelse ud af et heelt System, og kan derved let bringe Forvirring ind. Skulde man gaae ind paa saadanne enkelte Forandringer, saa maatte der være fuldkommen Anledning dertil; der maatte være Trang til en saadan Bestemmelse, og dette antager jeg ikke er Tilfældet, som den